

135. Näcken han spelar på böljan blå

1. Näcken han spelar på böljan blå
och ljuvt är att höra därpå
Havets små älvor i ringdans gå
och stjärnorna tindra också
Men Näcken, när han mot himmelen ser,
slår han sitt öga ner,
ty bland de stjärnor, som tindra där,
Freja ej mot honom ler

2. Större än jordlivets sorg är hans -
Bruden, han sökte, ej fanns
Slocknen I stjärnor och dölj er glans,
I tärnor, gå icke till dans
Näcken med harpan för berg och dal
sjunger om kärlekskval
Gömmer sig sedan i grönan sal
- Slutar så älvkungens bal

/Italiensk melodi. Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 135/